

in se zaganjajo v nekatere osebe, ki čisto mirno uživajo svoj košček kruha. V „Slovenskem klobasarju“ se grozijo, da bo nam odklenalo; pa le po malem, že klenka, pa ne nam! Pitajo nas ti neumni tintomazi za nemškutarje; o vemo, žal vam je, ko bi vsi lepo nemško znali, bi vam ne bilo treba drugim krav pasti, bi si en lepši kos kruha odrezali! Toraj pozor, petelinčki, kurnjak še je na Feldhofu prazen, za vas še prostora dovolj!

S pozdravom v črno jelšo cepljeni.

Polenšak. Dragi „Štajerc“, naš župnik torej noče miru in ni srečen, ako ne nasprotuje celi fari. Moramo se torej zopet z njim v javnosti pečati. Svet naj izve še natančneje, kakšnega župnika imamo. Torej čujte! Krasna cerkva na Polenšaku je romarska, v kateri se časti patronico Marijo Devico. Ali kaj pa zdaj? Naš župnik tega več ne pusti. Znano je že, da ni pustil žegnjanja, samo da bi razjezil farane in jim škodoval. Vprašamo torej višjo cerkveno oblast: Kdo je kriv, da vera peša? Resnica je, de grè vera „s farji gor in s farji dol“... Slavno občinstvo naj torej izve, da preteklo nedeljo nismo imeli žegnjanja na Polenšaku. Pač pa smo imeli dve veselici, prvo pri Lovrecu in drugo pri Šoreju. Namesto žegnjanja muzika in ples; mi farani tega nismo krivi. Dokler nas premil škof ne odreši tega zagriženega političnega fajmoštra, toliko časa bo pobožnost v Polenšaku nazadovala. Kmetje.

Iz Slovenskih goric. V predzadnji številki „Slov. gospodarja“ pomiluje nek dopisnik nas posestnike, kateri imamo travnike pri Pesnici. Resnica je, da nam je letos voda neizmerno škodo naredila. Veliko krme je voda odnesla, nešteto vozov se je skurilo, ker ni več za rabo. Mi smo gotovo obžalovanja vredni. Ali ta dopisnik še bolj, ker mi mislimo, da ni dovolj samo ljudstvo obžalovati, ampak sveta dolžnost naših poslancev bi bila, da se ljudstvu tudi pomaga. Pri nas vè navaden učenec, da odkar je Pesnica v svojem gornjem teku regulirana, v srednjem teku takoj izstopi, ker od zgoraj voda prenaplavlja pride. Lahko bi že davno cela Pesnica regulirana bila, a samo naši poslanci so krivi na tem, s svojo obstrukcijo. Ako bi Roškar sam travnike pri Pesnici imel, gotovo bi morala cela obstrukcija molčati, dokler bi ta potok ne bil popravljen in njegovim travnikom ne bi voda več škodovala. Tako se je godilo s zidanjem ceste mimo Roškarjevega doma. Skozi Sp. Porčič in k sv. Antonu se pa cesta tako dolgo zida, kak je Noah barko paval. Iz tega je natanko izprevideti, da se gre tem gospodom le za lastni blagor, nikoli pa ne za blagor kmeta. Ako bi se tudi za kakšega iztepenega še mokrega študenta šlo, tedaj se morajo vsi poslanci vzdigniti. Za milijone škode, katere sedaj ljudstvo trpeti

mora, pa se mezinec ne gane. In ti dopisnik „Gospodarjev“ odpri oči in izprevidel bodeš, da ravno ti ljudje okoli „Slov. gospodarja“, kateri se ob času volitev najbolj okoli kmetov in posestnikov ližejo, najhitreje nanje pozabijo. Krivda temu je, ker jim ljudstvo brezmiselno zaupa.

Iz Celja. Znani prvaški agitator Ivan Prekoršek je bil nenadoma iz službe pri družbi sv. Cirila in Metoda odpuščen. Vzrok je še tajen, a očitno pa je: kdor visoko leta, nizko pade. Ta zgubljeni dijak že ni več vedel, kako visoko bi še svojo glavo nosil, druge preziral in jih zaničeval, ter kako imenitno naj bi stanoval; stanarine je prve čase kar 70 kron na mesec plačeval, kako bode pa sedaj pri gotovo manjši plači! — Hvaležen mora biti žalski pivovarni, da se je odstavljenega siromaka usmili, ter mu z drugo službo kruha dala. Kaj bi sicer s ženo in otrokom začel; pa njegova slava, njegovo ime je fuč, kar je le kratko časa trajalo.

Razvanje. Hoški čuki se še nikakor niso spopoljšali, ter še vedno turnajo na cerkveni trati, okoli farne cerkve. Vprašamo g. župnika, ako se vendar hoče enkrat ta škandal odpraviti? So v naši fari res kaplani, čukov komandanti, gospodje, tako vendar g. nadžupnika ni treba. Mogoče je pa tudi, da naš g. dekan na tihem v svojem najgloblješem srcu odobrava škandalozno predrznost Hoških „oberčukov“. G. župnik, ali štima ta prostor, okoli naše hiše Božje za politično gibanje? in cela čukovska turnarija vendar le kaj drugega ni, kakor politična hujškarja. Ali se šika, da turnajo gosposdi čuki na tistem mestu, kjer počivajo naši rajni, tudi nekdanji duhovniki hoški prostor, ki se rabi za procesije? Mi farani spoštujemo ta cerkveni prostor, čuki ga pa osmešijo in profanirajo! Nad zadnjimi vrstami visi božje razpelo, v cerkvi gori večna luč, na desni strani visi misijonarski križ, čuki pa na tem prostoru žive hraste stavlajo in se vzgajajo v politične hujške. Cela ta turnarija je le „špilarija“ in sleparija. Mogoče, da nazadnje gredo čuki celo v hišo Božjo turnat. Če je treba pri farovžu in pri cerkvi kakšnih popravil ali stavb itd., moramo mi farani plačati, komandirajo pa le naši kaplani. Gospodu dekanu so cerkveni odborniki prošnje poslali, naj se toto škandalozno turnanje na cerkvenem prostoru prepreči. Si ga videl, še odgovora nismo dobili, čuki pa lušno turnajo naprej. Ker g. župnik noče modo narediti, pa jo naredite Vi, gosposde cerkveni odborniki. Če smete le plačati in plačati, pa dajte tudi enkrat komandirati in zahtevajte odločno, da se ta čukova-kaplanska sramotna predrznost okoli naše cerkve enkrat za vsakrat jenja. Če pa vse skupaj nič ne bo pomagalo, če pa ostane ta škandal znan, pa osramotenje za nas farane, po-

tem si bomo pa naredili modo mi sami, s pomočjo nemških turnerjev, ter si bomo na ravno tistem „platnu“ naredili svoj „hec“ kakor čuki, — kajti — enake pravice za vse —! Če pa potem izrastejo kakoršne slučajnosti polne neprijetnosti — (pri hrabrih korajžnih, junakih, vročerkvih čukih bi bilo to le prelahko mogoče!) potem ste odgovorni, s a m o Vi, g. župnik s svojima gg. kaplanoma!

Do sitedga nevolni farani.

Račje (Kranichsfeld.) (To ča.) Grozen strah nas vse obdaja. Strašna burja je k nam prihajala. Velika toča nam je vse pobila, tudi strehe razrušila, uboge ptice in druge živali na polji je moralo vzeti zavoljo hude toče va vselej slovo. Bog naj varuje vsakega, dneva s včakat takega! Vsi smo tukaj v hudi sili. Več Bog se nas usmili!... Kaj le Pišek bo napravil, ki se je za kandidata postavil. Videli bomo zdaj šele, kaj zna.

Več žalujočih kmetov.

Ješenca pri Račjem. V zadnjem „Slov. gospodarju“ podomače rečeno „Sleparju“ prinesel je nek dopisnik neumne laži, ter imenuje g. Franca Jelška „štajercijančeka“. Tam očita temu vrlenu možu, da je le lažnjive pritožbe delal in brez uspeha proti županu Janezu Vauhniku. To je grozno izmišljena laž. Le pridi ti lažnjivi dopisnik in vtakni tvoj grdi kljun v občinsko cesto, ki pelje iz Ješenc na Gorico in videl bodeš, če je bilo kaj lažnjivih pritožb; ravno tako pri vsem kaj se je pritožil in prosil g. Fr. Jelšek, vse je res. Ali ni morda res, da je on ništvo nadzoroval? Ali morda ni res, da je bil župan Vauhnik prisiljen v to, da popravi občinsko cesto, za katero se je pritožil in prosil g. Fr. Jelšek na okrajno glavarstvo, naj se cesta popravi? Cesta se je sedaj lepo pošotrala in torej vsa čast in hvala g. Francu Jelšku, občinskemu svetovalcu. Dal Bog več takih naprednih mož. Bog daj vrlenu možu zdravje še obilo let.

Ješence. Ljubi „Štajerc“! Ne zameri, da ti zopet nadlegujem; k temu naprosili so me klerikalni farški petolizniki in njih zadnja številka „Slov. gospodarja“ po domače „Sleparja“; to farško in farških kuharic glasilo prineslo je zopet od nekega umazanega dopisuna dopis iz Ješenc, v katerem napada poštene može in deli grde psovke, katerih bi niti nikak falot ne mogel rabiti. Kaj ne, to je lepa stranka! Drage bralci „Štajerca“ vprašam, ali pozna kateri Vas kak slovenski list, ki bi od svoje stranke take dopise prejemal kakor klerikalci? Ta dopisnik pa ne more biti pravi kristjan! Kaj neki misli g. urednik tega umazanega lista „Gospodarja“? Ali se ne sramuje priobčiti tak lažnjivi dopis, ki ga vežejo same grde psovke? No saj takemu fantiču res ni zameriti, no saj se dobro poznamo. Ljubi „Štajerc“! Posojilo se pač mora dobro vrtniti, in tega pripravljen sem dati jaz kot tvoj naročnik tej grdi mariborski cunji in nje črnomu klerikalnemu dopisunčku. Predbaciaš mi tvojbo črna duša, da sem porabil vse laži v „Štajercu“, katere je g. Franc Jelšek pritožil in naznanil okrajnemu glavarstvu. Kako pa zamoreti neumno kljuse to smatrati za lažnjivo? Ali si ti o tem dobro prepričan? Učiti naju hoče o nekem slov. pogovoru, katerega smo midva že davnej pozabila. Svetuješ nama, naj boder mirne krvi, ker sma klerikalcem dobro znano. Vsakemu je dovolj znano, da nisva nobena razgrajaca, in sva zavoljo tega mirne krvi, bo kakor pa ti neumni dopisnik v „Slov. sleparju“ in le ti si sedaj tvoj nemirno kri poslal v predalce uredništva „Slov. sleparja“. Ali ni res tako? Ako ti je pa o naju kaj znano, pa prinesi na beli dan, ali pazi da se potem ne opešiš ako veš kaj resničnega, ne pa laži, kakor si sedaj načečkaril. To se pač grozno motiš, dopisunček, klerikalček, če misliš, da je prejšnji Janez Vauhnik zopet potrjen občinskim pristojnikom, da bi se mu od strani naprednih mož ne gledalo natanko na njegove prste. Dopisunček poje temu županu celo slavo, ter ga povzdiguje v deveta nebesa, čeprav ni stotobliči Bog ve koliko dobrih zaslug. Za zdaj zadostuje. Ako pa hočeš ti neumni klerikalni dopisnik še kaj več čečkariti v „Slov. gospodarju“ tedaj pač prosi Boga, da bode tvoja budica bolj zrela. Te pozdravljata štajercijanček in študij.

Vojna preosnova.

Poročali smo v eni zadnjih številki našega lista natančneje o novi vojni preosnovi, ki so jo zakonodajni zastopi že sprejeli. Z novo preosnovo se je število re-

sedanjim številom rekrutov in onim v bodoče; na desni strani vidimo prezenčno stanje vojaštva kakor je bilo doslej in kakor bode zanaprej. Spodaj pa vidimo en-

krutov skoraj podvojilo. Obenem se uvede dveletno vojaško službo. Današnja slika kaže v podobi razvitek armade. Na sliki vidimo na levi strani razmerje med do-

kratne izdatke za vojno preosnovo. Čeprav je slika nemška, jo bodejo naši cenjeni čitatelji gotovo razumeli in z zanimanjem pregledali.